

ELS ALTRES VILAFRANQUINS (1)

Lluís Antoni Yàñez i Rovira, Antoni Mayner i Alcover i Pere Terrada i Font

RESUM

Som injustos en oblidar-nos de personatges que la societat on els va tocar viure no va valorar prou, però l'aportació dels quals, en el decurs del temps, si cerquem en les fonts adequades, podem veure com ha estat determinant per al saber d'avui. D'aquí que vulguem parlar dels "altres vilafranquins", de tots aquells que també han contribuït, amb el seu tarannà, en un moment de la història, a l'avenç de la societat i del saber, tant en el context de Vilafranca com de Catalunya, però que malauradament han estat oblidats. En concret, en aquesta primera part parlarem de l'apotecari Lluís Antoni Yàñez i Rovira (1743-1817), i dels doctors Antoni Mayner i Alcover (1784-1857), i Pere Terrada i Font (1803-1851).

ABSTRACT

We are unfair when we overlook some important figures that society, during their lifetime, did not value enough. However, if we search in the right sources we can learn that their contribution was key for today's knowledge. This is the reason why we would like to talk about the "other Vilafranca citizens", about those who also contributed –with their willingness during a specific period in history– to make society and knowledge go forward, both in the context of Vilafranca and Catalonia but whom were unfortunately overlooked. In this first part, we shall deal with pharmacist Lluís Antoni Yàñez i Rovira (1743-1817) and doctors Antoni Mayner i Alcover (1784-1857) and Pere Terrada i Font (1803-1851).

Durant la presentació del llibre *El Penedès al segle XIX*,¹ els autors de l'edició van esmentar la importància que va tenir, en el seu moment, el treball *Notes sobre'l moviment intel·lectual i artístic de Vilafranca del Penadés durant el segle XIX*, escrit per Claudi Mas Jornet l'any 1902, i que encara és un referent per a molts historiadors de l'Alt Penedès. Treball que l'autor va realitzar en quedar desert el tema "Apuntes sobre'l moviment intel·lectual i artístic del Penadés en el segle XIX", en el marc del concurs d'història contemporània organitzat pel Centre Catalanista de Vilafranca l'any 1901. Certamen literari presidit pel metge vilafranquí Carles Condis i Alegret (1846-1920).

1 *El Penedès al segle XIX*. Antoni Martorell i Pañellas, Ramon Escasans i Milà i Claudi Mas i Jornet. Estudis preliminars de Raimon Soler i Becerro, Ramon Arnabat i Mata i Joan Solé i Bordes. Edició a cura de Joan Solé i Bordes. Institut d'Estudis Penedesencs 2010. 247 pàgs.

La seva lectura ens ha fet reflexionar sobre el que sabem de molts vilafranquins que han inscrit la història de Vilafranca en el context de Catalunya. D'antuvi, podem dir que els que intentem contribuir a refer la història a vegades som del tot injustos en oblidar-nos de personatges que la societat on els va tocar viure no va valorar prou, però l'aportació dels quals, en el decurs del temps, si cerquem en les fonts adequades, podem veure com ha estat determinant per al saber d'avui. D'altra banda, hem de ser conscients que l'avenç de la nostra societat en tots els camps humanístics i científics no s'ha fet generalment en base a les aportacions de grans homes, sinó que la majoria de les vegades han estat moltes petites contribucions les que han permès que una persona hagi acabat realitzant una gran aportació i aquest hagi esdevingut una personalitat reconeguda.

Per tot això creiem que ja és hora de parlar dels “altres vilafranquins”, de tots aquells que també han contribuït amb el seu tarannà, en un moment de la història, a l'avenç de la societat i del saber, tant en el context de Vilafranca com de Catalunya, però que, malauradament, han estat oblidats. En aquesta primera ocasió volem recordar tres homes de ciència que amb el seu treball i exemple van permetre que altres generacions seguissin el seu camí i deixessin pas, en ocasions, a prohoms que varen marcar una època. Ens referim a l'apotecari Lluís Antoni Yàñez i Rovira (1743-1817) i als doctors Antoni Mayner i Alcover (1784-1857) i Pere Terrada i Font (1803-1851).

LLUÍS ANTONI YÀÑEZ I ROVIRA

Gràcies als estudis sobre els apotecaris i la història de la farmàcia a Catalunya,² a hores d'ara podem gaudir d'algunes referències de la vida d'aquest vilafranquí prou interessants per adonar-nos del seu possible paper d'interconnexió entre els vilafranquins nouvinguts a la Barcelona de finals del XVIII i principis del XIX. Va néixer a Vilafranca un 29 de juliol de 1843,³ en una família benestant, i tenia tres germans: el Josep Antoni, l'Antònia i l'Eulàlia. Era fill d'Antoni Yàñez de Castilla, secretari del corregidor de la vila en aquells moments, i d'Eulàlia Rovira.

De ben jovenet es va decantar per la professió d'apotecari, que no requeria d'estudis però sí que estava controlada pel gremi o col·legi professional. Els joves havien d'aprendre l'ofici durant uns anys al costat d'un mestre apotecari per obtenir el títol. Com que l'obertura d'apotecaries estava controlada pel gremi de Barcelona, i donada l'existència d'alguna d'elles a la vila, creiem que es desplaçà a Barcelona, com també ho feien altres vilafranquins en aquells anys, per aprendre l'ofici. Fou, també, el cas de Gaietà Marrugat. A la ciutat de Barcelona va treballar d'aprenent, possiblement a la botica dels Salvadors,⁴ al carrer Ample –ja que el lloc d'apotecari estava vacant d'ençà de la mort del titular i ho regentava la seva vídua–, i allí s'examinà per obtenir el títol d'apotecari. Malgrat validar el seu títol pel Protomedicat, la qual cosa li permetia obrir apotecaria a qualsevol lloc del Principat, l'any 1777, el 4 d'agost ja el trobem com a mestre apotecari formant part del Col·legi de Farmacèutics de Barcelona. Tanmateix, creiem que va ser abans d'aquesta data que hi va ingressar, ja que l'any 1776 actuà com a procurador del Col·legi de Metges, Apotecaris i Cirurgians de Tarragona en un afer del control de taxes per banda de les apotecaries de l'esmentada ciutat. Participà, com a mestre apotecari que era, en els Tribunals d'Exàmens del Col·legi d'Apotecaris de Barcelona. És, precisament, entorn l'any 1777 que el trobem al davant,

2 *De l'apotecari al farmacèutic. Els farmacèutics catalans dels segles XVIII i XIX.* Anna M. Carmona i Cornet. 1983.

3 Registre baptismal de Santa Maria. 1743, 1748.

4 *Un llibre de text a la Barcelona de principis del segle XIX. El Lecciones de Historia Natural d'Agustí Yàñez i Girona.* Treball de recerca presentat per l'obtenció del magister en història de la ciència a la Universitat Autònoma de Barcelona. Raimon Sucarrats i Riera. 2002, pàg. 68.

encara de manera provisional, de l'apotecaria dels Salvadors, ja que al cap de dos anys marxa a l'apotecaria de Francesc Horta, situada a cèntric carrer d'Escudillers.⁵ Apotecaria que finalment quedaria de la seva propietat. La situació d'aquest establiment, prop del carrer del Pi, juntament amb el fet de ser prou conegut, li va permetre establir relacions en el decurs dels anys i conèixer el bo i millor de la ciutat de Barcelona. Molts dels prohoms de la ciència vivien al seu entorn. A tall d'exemple del que diem, el Dr. F. Salvà i Campillo (1751-1828) vivia en el mateix carrer d'Escudillers. Des del punt de vista professional, Yàñez era un apotecari de reconegut prestigi a la ciutat comtal i va ser comissionat l'any 1812, juntament amb els apotecaris Josep Antoni Balcells i Camps (1777-1857) i Joan Ametller i Mestres (1730-?), sota l'encàrrec de l'Ajuntament de la ciutat, per esbrinar la certesa de l'intent d'enverinar la guarnició francesa de la Ciutadella de Barcelona.⁶ L'any 1815, d'un total de 33 apotecaries existents a la ciutat, solament 17 dels propietaris eren mestres apotecaris del Col·legi de Barcelona.

Molt possiblement, el major èxit de la seva vida, tot i que, com hem dit, aconseguí ser un reconegut apotecari de la ciutat comtal, fou, fruit del seu matrimoni amb Anna M. Girona Corominas, el naixement el 9 de novembre de 1789 del seu fill Agustí Yàñez Girona (1789-1857), que seguí els ensenyaments i professió del seu pare, i que amb els anys esdevindria un dels personatges cabdals en la vida intel·lectual lligada a la ciència, a l'ensenyament universitari i a la societat civil, durant el primera meitat del XIX, a Catalunya.

ANTONI MAYNER I ALCOVER

La vida del nostre segon vilafranquí començà el 7 de febrer de 1783⁷ en una família artesana. El seu pare, Jaume Mayner, era espadenyer, la mare es deia Teresa Alcové. Tanmateix, ja d'antuvi en Josep Pau Antoni va tenir uns bons padrins. Per una banda, Josep Capdevila, de professió veterinari, i, per l'altra, Antònia Bartran, muller d'en Fèlix Janer, de professió ferrer, que només feia quatre anys havien estat pares d'un noiet que es deia Fèlix Janer i Bartran (1779-1865). Noiet que amb els anys esdevindria una personalitat de la medicina catalana. A hores d'ara, en els treballs de deontologia mèdica encara es recordat per les seves aportacions a aquest camp.

D'acord amb les dades que tenim, els estudis primaris els realitzà a Vilafranca, i marxà més tard a la Universitat de Salamanca, que en aquells moments era la Universitat que tenia més renom i nivell, per tal d'estudiar filosofia i poder després tenir entrada als altres estudis universitaris. Tanmateix, a l'entorn del 1801, ja amb disset anys, va tornar a Barcelona a cursar estudis al reconegut Reial Col·legi de Cirurgia de Barcelona, coincidint a la ciutat amb el seu convilatà Fèlix Janer. Allí va acabar els estudis l'any 1807 quan, el 26 de juny, obtingué el títol de llicenciat i el 16 de novembre el de doctor.⁸ De manera immediata començà a treballar a l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona amb el grau de practicant major.⁹

A l'inici de la Guerra del Francès sembla que va estar a Vilafranca auxiliant com a cirurgia els ferits que eren ingressats a l'hospital de la vila. L'any 1810 fou nomenat cirurgia, tot i entrar-hi

5 *Colectánea de "speciers" mancebos boticarios, boticarios, farmacéuticos prácticos de farmacia y farmacéuticos en Cataluña (1207-1997)*. Ramón Jordi González. Fundació Uriach 1938. 867/V.

6 *La conspiración de los venenos*, (Barcelona 1812). Comunicació presentada per el Dr. en Farmàcia Ramón Jordi i González en el Congreso Internacional de Historia de la Farmacia. París, 28 de septiembre de 1973.

7 Registre baptismal de Santa Maria. 1784, pàg. 232.

8 *Història del Reial Col·legi de Cirurgia de Barcelona*. Dr. Josep Maria Massons. 2002. Pàg. 128.

9 *Història del Reial Col·legi de Cirurgia de Barcelona*. Dr. Josep Maria Massons. 2002. Pàg. 143.

com a estudiant, pel General Teodoro Reing, cap de la plaça de Tarragona, en el regiment suís de Wimpffen,¹⁰ sota el comandament del general Sarsfield.

Després de la Guerra del Francès i amb l'experiència adquirida, Antoni Mayner va tornar a Barcelona i concursà en una de les dues places que estaven vacants de catedràtic numerari al Reial Col·legi de Cirurgia, places que es varen convocar a la mort dels seus corresponents propietaris. Mayner va guanyar l'oposició convocada i va prendre possessió de la plaça el 9 de juliol de 1816, plaça que tenia annexa la tasca de bibliotecari (R.O. del 10 de juliol de 1816). També es va encarregar de la tasca de la secretaria durant l'any 1819, i compartia aquestes tasques amb la de metge-cirurgià dels presos a la presó pública de Barcelona,¹¹ feina que va seguir desenvolupant fins a l'octubre de 1847.¹²

D'ençà de la seva entrada al Reial Col·legi de Cirurgia de Barcelona, li va tocar viure tots els canvis que es varen produir durant l'anomenat trienni constitucional i el retorn de l'absolutisme, amb totes les seves conseqüències. Va ser nomenat catedràtic de la Escuela Especial de la Ciencia de Curar,¹³ que reunia en un sol estudi universitari els de medicina, cirurgia i farmàcia. Allí impartia l'assignatura referida als parts. Les seves idees polítiques liberals i constitucionalistes el van portar a pronunciar durant l'obertura del curs de cirurgia mèdica, el 2 d'octubre de 1820, el discurs *Sociabilidad natural del hombre y poderoso influjo de las formas de gobierno en su constitución física*, on defensà el nou govern en base al bé de la salut.

*En los gobiernos representativos deben cesar todos estos gérmenes de dolencias. Sus habitantes desterrados la arbitrariedad del despota, la humillación del esclavo, y la independencia turbulenta é indisciplinada del republicano... La retribución cedida en esta clase de gobiernos exclusivamente al merito y á la virtud, y la igualdad legal enseñan al ciudadano á ser hombre de bien, y escluyendo todo resentimiento promueven una noble emulacion para el bien real del público... Las enfermedades de sus habitantes deben seguir tambien un tipo mas regular, desapareciendo aquellas que he atribuido como peculiares á las dos formas de gobierno precedentes.... Y he aquí jóvenes, otra de las innumerables ventajas que pregonan la preferencia del actual sistema de gobierno.*¹⁴

Tanmateix, amb el retorn de Ferran VII i el restabliment del Reial Col·legi de Cirurgia i Medicina, A. Mayner va ser depurat i apartat de la seva càtedra fins a l'any 1825 que li va ser restituïda. D'ençà de la seva reincorporació al Reial Col·legi de Cirurgia de Barcelona, seguí ocupant-se de l'ensenyament de l'obstetrícia en general. Fou a partir de l'any 1843, arran de la creació de la Facultat de Medicina de Barcelona i l'adequació del pla d'estudis a la realitat de la medicina amb el pla Pere Mata -fins llavors se seguia el pla Calomarde-, que es va afavorir la creació per primer cop de la Càtedra Clínica de Parts i Malalties de Dones i Nens. El seu ensenyament va ser encarregat a Mayner fins a l'any 1845 quan, amb el canvi de pla d'estudis,

10 *Los cirujanos de los regimientos suizos al servicio de España*. Josep M. Massons. Gimbernat, 1987, VIII, pàg. 161-191.

11 *Diccionari Biogràfic de Metges Catalans*. Segon Volum. Josep M. Cabet i Camarasa, i Jacint Corbella i Corbella. 1982. Pàgs. 132-133.

12 *La presó pública de Barcelona durant l'etapa isabelina (1833-1868)*. César Gómez Vázquez. 1997. Pàg. 124.

13 *Reseña histórica de la Escuela Especial de la Ciencia de curar*. José Luis Gómez Caamaño. Medicina e Historia, 1972, (19).

14 *Sociabilidad natural del hombre y poderoso influjo de las formas de gobierno en su constitución física. Discurso inagural que en la abertura de clases del Colegio Nacional de Cirugía-Médica de la ciudad de Barcelona leyó el Dr. Antonio Mayner y Alcover. Catedrático de la asignatura de Partos en el día 2 de octubre de 1820*. 38 pàgs.

Pla Pidal, va passar a denominar-se: Obstetrícia, Malalties dels Nens i Dones i la seva Clínica.¹⁵ A Mayner va ocupar aquesta càtedra fins a la seva mort.

Cal apuntar que ens referim a una època en què aquest tipus d'ensenyament anava dirigit també a les dones que cursaven els estudis de llevadores, tota vegada que la societat i les autoritats d'aquells moments tenien molts prejudicis davant el fet que els metges, sent homes tots ells, poguessin tenir una formació pràctica en aquesta especialitat, la qual cosa, òbviament, en dificultava en gran manera la tasca pedagògica i la pràctica a nivell universitari. A partir de l'any 1827 en aquest aspecte es van produir importants canvis en el règim intern, disposant-se "que als hospitals annexos als Reials Col·legis de Cirurgia hi hagi dues sales de sis llits cadascuna. Una destinada als parts, l'altra per a les malaltes amb afeccions ginecològiques".¹⁶ Tanmateix, i a pesar dels canvis introduïts per tal d'afavorir aquest ensenyament, durant molts anys "els nostres tocòlegs "feien pràctiques" al costat d'un tocòleg prop de la seva clientela particular".¹⁷

Tot i això, la vàlua del Dr. A. Mayner havia de ser força alta, ja que els seus col·legues de professió van valorar que la quota a nivell tributari que li pertocava pagar es trobava en la quarta posició dels professionals de l'art del curar de la ciutat, la qual cosa volia dir que tenia molta feina.¹⁸ Bon exemple del que diem és que l'any 1831 fou nomenat acadèmic de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona i que el 1833 va col·laborar en la revisió i anotació de la publicació "*Elementos de obstetricia redactados conforme a los principios de tokologia y embriologia*" del polifacètic humanista i metge higienista Pere Felip Monlau (1808-1871).

Com a curiositat podem esmentar que, al curs de llevadores que s'impartí durant el mes de juny de 1830, hi van assistir les vilatanes Manuela Mayner Ferrer, neboda d'A. Mayner, Clara Güell Carbó i Caterina Terrada Font, germana del Dr. Pere Terrada Font.

Des del punt de vista de la seva obra, podem esmentar que, durant els primers anys d'exercici de la seva professió, començà a col·laborar a la revista *El telégrafo médico*, on publicà al llarg dels anys diversos articles mèdics prou destacats, com "Cáncer en el pecho y resección de dos costillas por Richerard", 1819; "Luxaciones espontáneas del hueso fémur", 1819; "Memória sobre el método de administrar el mercurio en combinación con el sulfuro calcáreo amoniaco por el Dr. P. Chosel", 1820; "Preñez extrauterina", 1828; "Pólipo implantado en los bordes del orificio de la matriz, descubierto en el acto el parto y curado por medio de la escisión", 1833; "Observación de partos reternaturales"; "Caso de parto doble, en el que uno de los fetos se presentó de cabeza y el otro de espalda", 1847, article que també va publicar a la revista *Abeja médica* el mateix any. Així mateix deixà alguns manuscrits corresponents als apunts de les seves classes com els "Elementos de Obstetricia" i "Tratado de partos".¹⁹

L'any 1847, 2 de gener, li va correspondre llegir el treball d'inici del curs acadèmic de la Reial Acadèmia de Medicina: *Del cambio de situación de la mujer en el acto del parto considerado como medio de promover la evolución espontánea del feto en las posiciones desviadas de espalda, con salida de mano y brazo o sin ella*.

15 *Història de les Càtedres d'Obstetrícia i Ginecologia de Barcelona*. J. González Merlo. Pàgs 169-170.

16 *L'ensenyament de l' Obstetrícia a Barcelona entre 1826 i 1850. La Influència de Pere Castelló*. Josep Maria Massons. Gimbernat. 2000, 34, pàg. 99.

17 *L'ensenyament de l' Obstetrícia a Barcelona entre 1826 i 1850. La Influència de Pere Castelló*. Josep Maria Massons. Gimbernat. 2000, 34, pàg. 110.

18 *El Guardia Nacional*. Año 2, núm 283, miércoles 7 de septiembre de 1836. Pàg. 3.

19 Per a la consulta de la seva bibliografia ens podem adreçar al *Diccionario Biográfico de Metges Catalans...* i també a l'arxiu de la Fundació Uriach.

Malgrat el pas del temps, la seva activitat professional va perdurar fins a la seva mort. Va col·laborar en l'anotació, revisió i correcció de diferents títols de llibres mèdics especialitzats, com foren el *Tratado elemental completo de las enfermedades de las mujeres*,²⁰ 1840; *Compendio del tratado práctico de las enfermedades venéreas*, 1841; i el *Tratado práctico de las enfermedades de los niños*,²¹ 1843. Una altra mostra d'aquesta vitalitat que esmentem, la trobem l'any 1855, a l'edat de 72 anys, quan actua com a representant de la Facultat de Medicina, juntament amb el Dr. Marcos Bertrán Pastor (1804-1863) en la redacció d'un extens informe contra l'intrusisme del dentista francès Barbier Bergeron, instal·lat a Barcelona, que defensava la utilització dels vapors d'èter en la seva feina.

A. Mayner va morir a Vilafranca l'any 1857 i tot i que, històricament, les aportacions científiques que realitzà, així com el seu tarannà poc publicista, no varen tenir transcendència en l'evolució i divulgació entre els joves metges de l'obstetrícia, la tocoginecologia i la pediatria, sí que hem de dir que la seva tasca pionera va obrir el camí a altres metges que el van succeir, com els doctors Joan de Rull, amb el qual es va produir el desdoblament de la càtedra i la creació de la càtedra de pediatria²² de manera específica, Llorenç Vidal, Joaquim Bonet i Amigó... I d'aquests a altres generacions de metges fins al dia d'avui.

DR. PERE TERRADA I FONT

En Pere Terrada va néixer el 12 de setembre de 1803.²³ El seu pare, Pau Terrada, era pagès, i la seva mare es deia Rosa Font. Malgrat el tarannà humil de la família, va estudiar primeres lletres a Vilafranca i després va anar a estudiar a Barcelona, amb el pare Josep Carrera, on estudià lògica, metafísica i física, com feien en aquella època molts altres joves vilatans fills d'artesans. Sorprenentment, l'any 1822, en ple trienni liberal, amb dinou anys i sense cap tipus de temor, va marxar a París a estudiar medicina, on també es doctorà. Entorn de l'any 1827 resideix a Madrid, on estudia filosofia. L'any 1833 torna a Barcelona, on demana, i li és acceptada, la convalidació dels seus estudis de medicina al Reial Col·legi de Medicina i Cirurgia de Barcelona.

Tot i les poques dades biogràfiques existents del Dr. Pere Terrada,²⁴ tenim constància de les seves inquietuds polítiques, i, molt possiblement, la seva participació en els cercles liberals moderats o progressistes, ja que el 18 de novembre de 1842, arran de l'aixecament de la ciutat de Barcelona contra el general Espartero, formà part, juntament amb altres vint-i-quatre barcelonins -entre els quals hi havia Agustí Yàñez Girona, d'ideologia progressista-, de l'anomenada Junta Auxiliar Consultiva,²⁵ que s'havia constituït amb un tarannà liberal, amb la finalitat d'estendre la insurrecció a la resta de Catalunya i ampliar les opinions polítiques contràries al Govern. Tanmateix, i malgrat les bones intencions, l'esmentada Junta, de fet, no es va constituir mai de manera formal.

Curiosament, i sense altres mèrits que els esmentats, amb data 1 de gener de 1844, pronuncià el discurs d'ingrés a la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Barcelona, i presidí la Comissió

20 Obra revisada pel Dr. A. Mayner.

21 Escrita pel francès F. Barnier però adequada a les lliçons del Dr. A. Mayner dels autors Luís Oms i Garrigolas, i José Oriol Ferreras que foren deixebles seus.

22 *Historia de la Universidad de Barcelona*. I Symposium 1988. Pàg. 366.

23 Arxiu baptismal de Santa Maria de Vilafranca. 1803. Pàg. 97.

24 La biografia més complerta la hem trobat en el treball *La Fisiología en nuestras aulas durante el siglo XIX (La Facultad de Medicina en Barcelona)*. Arcadio Gual Sala y Jorge L. Palés Argullós. *Medicina e Historia*, julio de 1975, pàg. VIII.

25 *Diario de Memorias de Barcelona* (original manuscrit). Barcelona. Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona. Ms. A-116. s/d.

El metge romàntic.

Amfiteatre a la seu de la Reial Acadèmia de Medicina de Barcelona, on es feien les classes d'Anatomia.

Presó d' Amàlia,
oficialment
Casa Municipal
de Corrección.

Un metge atenent
un malalt
pels volts del 1800.

de Medicina Legal fins a l'any 1847. En aquesta institució, el trobem com a secretari durant el curs 1847-1848, assignat a la comissió de Policia Mèdica des de l'any 1848 fins al 1850, i l'any següent incorporat a la Comissió d'Higiene Pública. Malauradament, amb el seu prematur traspàs l'any 1851, ens deixa solament un treball, llegit a la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia en la sessió pública del 3 de gener de 1848, amb el títol *Relación de los trabajos literarios de la Academia de Medicina y Cirugía de Barcelona año 1847*.

Gràcies a la seva experiència en la lluita contra el còlera durant la seva estada a França, fou nomenat vocal de la Junta Provincial de Sanitat creada l'any 1847, encarregant-se de fer un estudi sobre un brot de verola a Mallorca aquell mateix any.

Pel que fa a la seva activitat docent, amb data de 18 de juny de 1844 fou nomenat catedràtic de la Facultat de Ciències Mèdiques. Es va encarregar de l'assignatura de física i química mèdiques, que s'impartia a primer curs i que professaria fins a la seva mort, l'any 1851. Participà de manera activa en la docència presidint disset sessions acadèmiques²⁶ al llarg del període 1845-1850. També sabem que fou un dels metges barcelonins que assistí a la sessió ordinària de la Reial Acadèmia de Medicina i Cirurgia de Barcelona, el dia 1 de febrer de 1847, on es varen explicar de manera oficial els primers resultats de l'aplicació de l'anestèsia per inhalació d'èter a Catalunya, de la mà del Dr. José Castells Comas (1808-1850).²⁷

Sense cap mena de dubte, l'inesperat traspàs del Dr. Pere Terrada estroncà un futur brillant, ja que era un home d'aquells que, a banda d'estimar la seva professió, també es va implicar en la societat civil del seu entorn.

26 *L'Acadèmia d'estudiants de medicina* (Barcelona, 1845-1850). J. M. Calbet Camarasa i J.L. Ausín Hervella. Barcelona 2006. 129 pàgs.

27 *La anestesia en Cataluña. Historia y evolución (1847-1901)*. Carlos Hervas Puyal. Tesis doctoral. 1986.